

0metrar óli

– Hetta var ein serligur morgun fyri meg. 65 ára føðingardagurin hjá mær var í mai, men gávnar bliva við at koma. Nú hevur hann vart í ein heilan mánað

nógv millum at búgva hjá familju í Føroyum og manninum í Onglandi, greiðir Ann Gartside.

Soleiðis bar til, at bæði Ann Gartside og næstelsta systurin Jona Gartside, eru føddar í Føroyum, og vóru tær nógv í Føroyum tey fyrstu barnaárin.

Familjan er týðningarmikil

Við árunum fór Gunnvør Gartside at trívast betri í sínum nýggja heimlandi, og túrarnir til Føroyar gjørdust færri í tali. Men sambandið við familjuna bleiv hildið við líka, og hon lærði børn síni, at familja er nakað av tí týðningarmiklasta í lívinum.

– Hon legði dent á, at vit skuldi vera stolt av okkara føroyska uppruna. Eg haldi sjálv, at eg ikki dugi serliga væl at tosa føroyskt, men bæði Ann og Jona tosa flótandi føroyskt. Vit eru errin av okkara

víkingablóði, sigur Janet Gartside.

Hóast tað eru 45 ár síðan, at Janet Gartside seinast var í Føroyum, so hevur systurin Ann Gartside verið á vitjan síðan.

– Í 2001 var seinastu ferð eg vitjaði her, men mær dámar so væl at vitja familjuna her í Føroyum. Um tú hevur føroyskt blóð og er her nakrar dagar, so hevur man als ongan hug at fara heim aftur, sigur Ann Gartside.

Dagarnar vera eisini serliga brúktir til at vitja familjuna og uppliva føroyskt gestablíðni.

– Vit hava eina stóra familju her í Føroyum. Mamma var ein av átta systkjum, so vit siggja ymiskar familjulimir hvønn dag, meðan vit eru her. Og allastaðni verða vit møtt við tí sama gestablíðninum og eini yvirflóð av mati, sigur Janet Gartside

Um tú hevur føroyskt blóð og er her nakrar dagar, so hevur man als ongan hug at fara heim aftur«

Samfelagið nógv broytt

Føroyar eru tó nógv broyttar síðan Janet Gartside seinast var á vitjan í 1972. Umleið 39.000 fólki búleikaðust í landinum tá, Atli P. Dam var farin undir sítt fyrsta skeið sum lögmaður, ein nýggj fyrirkoma við navninum Palli hjá Mariannu varð stovnað í Klaksvík hetta árið, landið var skipað í 50 ymiskar kommunur, Klaksvík fekk hetta árið býarheiti, meðan Hvalbiartunnin, tunlarnir Norður um Fjall og Sandvíkartunnin vóru einastu tunlar í landinum.

– Seinast eg var her, so tók tað okkum ein hálvan dag at ferðast til Eiðis at vitja familjuna har, tí vit máttu vit báti. Nú eru brýr, tunlar, undirsjóvartunlar og nýmótans vegir allastaðni, so tað sum fyrr tók ein hálvan dag, tekur nú einans ein tíma. Tað er fantastiskt, tí nú ber til at vitja alla familjuna meðan vit

eru her, sigur Janet Gartside.

Serliga er hon tó bilsin yvir hvussu stór Havnin er blivin hesi árin.

– Høvuðsstaðurin hevur upplivað ein ógvusligan vøkstur, og er nógv størri í vavi enn eg minnst. Tað einasta eg kenni aftur eru húsin hjá abba mínum har vit plagdu at vitja. Fyrr stóðu tey fyri seg sjálvi, men síðan hevur familjan bygt kring tey, so øll búgva í sama øki, sigur Janet Gartside.

Sunnudagin fara systrarnar og fylgi av landinum aftur, og spurd, um tær koma aftur, tá Janet Gartside fyllir 65 ár, er Janet Gartside skjót at svara.

– Tað liggur ikki í kortunum sum nú er, men tað kann væl vera. Vit dáma hvørt fall væl at vitja her í Føroyum, sigur Janet Gartside.